

Dernæst blev der i Udvalgets Betænkning fremsat Ønske om Nedsættelse af et Udvalg til Overvejelse af en mere hensigtsmæssig Ordning af Statsbanernes Styrelsesform og Drift. Mange knyttede meget store Forventninger til Resultatet af et saadant Udvalgs Arbejde. Jeg maa sige, at jeg for mit Vedkommende ikke knytter saa store Forventninger til Resultaterne af et saadant Udvalgs Arbejde, men jeg skal ikke benægte Muligheden af, at der her og der kan paavises Bespareser, og for saa vidt det skulde blive Tilfældet, har jeg imødekømt dette Ønske fra Folketingets Side. Kan der opnaas virkelige Bespareser, er det selvfølgelig ønskeligt, og det har jeg naturligvis ikke villet modsætte mig, saa meget mere, som det staa saaledes for mig, at skulle vi opnaa en nogenlunde Forrentning af vore Statsbaner, en Rente op mod de 3 pCt., vi alle anse for ønskelig, vil det blive nødvendigt, at vi opnaa nogen Besparelse i Driften, thi alene gennem Takstforhøjelsen ville vi sikkert ikke naa det under Hensyn til de mange Krav, der, som jeg allerede har nævnt, ligge og vente paa Gennemførelse. Overfor disse Ønsker erklærede jeg mig villig til at nedsætte et saadant Udvalg, og det vil blive nedsat efter saa vidt muligt saglige Hensyn. Det vil være mig om at gøre at indsætte i Udvalget Mænd, der have Betingelser for at kunne bedømme og overse Statsbanedriften, og Folk, der heller ikke ere fremmede for, hvad Landets forskellige Erhvervsgræne maatte kræve og ønske.

Jeg tror herved at have berørt Forslagets Hovedbestemmelser og skal slutte med at anbefale det til velvillig Behandling ogsaa i dette Ting.

Bramsen: Den højtærede Minister omtalte i Begyndelsen af sit Foredrag den store Nedgang i Statsbanernes Overskud som resulterende af den store Lønningsreform, der blev vedtaget i 1908. Jeg maa sige, at jeg hørte ikke nøjagtigt de Tal, som den højtærede Minister nu nævnte, men det gør ikke saa meget, eftersom han har sagt dem adskillige Gange i det andet Ting og ogsaa tidligere her, det stemmer vel derfor med, hvad den højtærede Minister har sagt i disse Udtalelser. Der er blevet nævnt, at Udgifterne ved Lønningsforhøjelsen ere blevne forhøjede med ca. 4 Millioner aarlig, og at Forøgelsen i Virkeligheden er større, idet man foruden Forhøjelsen af Lønnen for fastansatte ogsaa har maattet forhøje Betalingen for Ekstrahjælp. Overfor disse Udtalelser vil

jeg gerne henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at det maa virke meget overraskende paa os, at Statsbanernes Personales Lønninger ere blevne forhøjede med 4 Millioner, eller at Statsbanernes Budget er blevet belastet med mere end 4 Millioner udover, hvad det var i 1908, i Anledning af den foretagne Lønforhøjelse. Afdøde Vilh. Lassen foreslog nemlig en Forhøjelse paa Statsbanernes Budget paa 1,653,000 Kr., der imidlertid i Folketinget blev nedsat med 11 pCt. Der var altsaa kun Tale om en Forøgelse paa 1,500,000 Kr., og der blev givet Kompensation for den ene Million ved en Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Den Merudgift, der efter denne Beregning, som vi i alt Fald vare berettigede til at stole paa, vilde komme, kunde derfor kun anslaaes til 500,000 Kr. om Aaret. Naar det nu ikke alene er 4 Millioner, men langt over 4 Millioner, er det 8—10 Gange saa meget, som vi have ventet, da vi stemte for denne Lønningslov. Det vide vi jo nok, at det ikke er let at komme i Landstinget med Lønningslovsforslag, som vi ikke ville vedtage, det har været, om jeg saa maa sige, en af vore kærester Beskæftigelser, naar der forelagdes Forslag om forhøjede Lønninger til Folk, som vi mene have Krav derpaa, da at vedtage dem. Men naar der i de sidste Dage har været Tale om at brejde os, at vi have vedtaget Lønningsforhøjelser, gaaende op til 10 Millioner, vil jeg dog bemærke, uden at ville drage den højtærede Minister for offentlige Arbejder ind i de andre 6 Millioner, at de 4 Millioner og mere, som han nu fortæller os, at Udgiften for Statsbanerne ved Lønningsforhøjelsen har overskredet den tidligere Udgift, aldeles ikke ere stemmende med de Forudsætninger, under hvilke vi i sin Tid vedtog Lønningsforhøjelsen for Statsbanerne. Det ønsker jeg at sige, naar man endogsaa benytter det til at rette en Anke mod Landstinget eller i alt Fald mod Landstingets Højre for, at vi ere gaaede alt for vidt i saa Henseende. Og jeg ønsker ogsaa at sige det, da Sagen jo er den, at Statsbanerne arbejde med Tab. Det er uomtvisteligt, Grunden er der forskellige Meninger om. Men den væsentligste Grund, der anføres, er jo denne Lønningsforhøjelse paa et Bræt med 4—5 Mill. Kr. Overfor dette har jeg villet gøre opmærksom paa, at man ikke kunde være berettiget til at vente, at Statsbanernes Indtægt vilde gaa ned med saadant noget som 4 Mill. Kr., hvad det jo er paavist, at den gjorde mellem de to